บทที่ 6
สรุปการทดลอง

1. สามารถพิสูจน์เอกลักษณ์ ของ *Streptomyces* sp. D230704 และ *Streptomyces* sp. O245704 ด้วยการวิเคราะห์ลำดับนิวคลีโอไทด์ 16S rDNA พบว่ามีความคล้ายคลึงกับ *Streptomyces lanatus* และ *Streptomyces yokosukanensis*
2. สามารถทำให้สารที่มีฤทธิ์ในการต้านการอักเสบและมีความเป็นพิษต่อเซลล์ต่ำบริสุทธิ์จาก *Streptomyces* sp. O245704 และพิสูจน์เอกลักษณ์ว่าเป็น dihydroeponemycin
3. dihydroeponemycin มีฤทธิ์ในการกดการแสดงออกของยีน *iNOS* ทั้งในการแสดงออกของ mRNA และการแสดงออกของโปรตีน
4. dihydroeponemycin มีฤทธิ์ในการกดการแสดงออกของยีนที่เกี่ยวข้องกับการอักเสบ ได้แก่ *IL-6*
5. dihydroeponemycin มีผลต่อวิถีสัญญาณ NF-κB โดยมีฤทธิ์ในการกระตุ้นการเกิดการ เติมหมู่ฟอสเฟตของโปรตีน IκBα และ p65 ในแมโครฟาจที่ถูกกระตุ้นด้วย LPS และ IFN-γ
6. dihydroeponemycin มีผลต่อวิถีสัญญาณ MAPK โดยมีฤทธิ์กดการเติมหมู่ฟอสเฟตของโปรตีน SAPK/JNK และเหนี่ยวนำการเติมหมู่ฟอสเฟตของโปรตีน ERK1/2 ในแมโครฟาจที่ถูกกระตุ้นด้วย LPS และ IFN-γ